

עפ"ת 34990/06/15 - אורנה רבקה טקל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 34990-06-15 טקל נ' מדינת ישראל
25 יוני 2015

לפני כבוד השופט רענן בן-יוסף
המערכת
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערכת - עו"ד רות עזריאלנט

ב"כ המשיבה - עו"ד עידית ענתבי

המערכת הופיעה

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 16.05.14 בשעות המוקדמות של הבוקר, המערכת נהגה בקריית אונו, הגיעה למעבר חציה, ושם, ברשלנותה, עת לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך ולא האטה את רכבה לפני מעבר החציה, פגעה במר עובדיה יוסף, יליד 1963. על-פי סעיף 5 בעובדות כתב האישום, "כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל בגופו ונגרמו לו חבלות של ממש: שברים בצלעות ושבר בברך ימין".

המערכת הודתה בעובדות כתב האישום, אשר ייחסו לה על כל פרטיהן, ומשכך בית משפט קמא בישיבת יום 14.05.15 הרשיעה על-פי הודאתה הנ"ל.

התביעה, בטיעוניה לעונש, ציינה שמדובר בנהגת הנוהגת משנת 1980 ולחובתה אין הרשעות קודמות. על-פי עמדתה של התביעה, העונש ההולם, בנסיבות, הוא עונש פסילה בפועל ארוך של שנה, פסילה על תנאי וקנס. התביעה לא טענה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין וגם לא הציגה מתחם עונש ראוי לדעתה.

בהמשך, ב"כ המדינה תיארה את פגיעותיו של הולך הרגל בתאונה הרבה ומעבר למפורט בכתב האישום, תוך שהיא מתעלמת מהוראות סעיף 40' לחוק העונשין, כפי שחוקק בתיקון 113 לחוק.

ב"כ הנאשמת חזר על כך שעברה התעבורתי במשך 35 שעות נהיגה הוא עבר תקין, הפנה לכך, תוך הצבת ראיות

עמוד 1

מתאימות, שהולך הרגל ירד במעבר חציה - על-פי עדות עד ניטראלי, כאשר לבו וראשו במכשיר הפלאפון שלו ולא לתנועה, עמד על פגיעות עבר שסבל אותו הולך רגל בתאונות קודמות וציין לגבי נסיבותיה האישיות של המערערת, שהיא שייכת למשפחה נורמטיבית עם ועוסקת בחינוך, וביקש להטיל פסילה מותנית בלבד.

הנאשמת, בדבריה האחרונים לעונש, אמרה שהיא נהגת זהירה בדרך כלל, נוהגת לאט, האירוע היה מוקדם בבוקר כאשר לא צפתה שיהיה מאן דהוא אשר יהיה במקום.

בית משפט קמא גזר את דינה של המערערת לקנבס של 1,800 ₪, פסילה בפועל לעשרה חודשים ופסילה מותנית. בית משפט קמא לא הקפיד לגזור את הדין על-פי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין.

הערעור שבפניי הוא על אורך הפסילה בפועל.

ראשית, לא אוכל שלא להעיר שוב הפעם על כך שבתי המשפט מחייבים להפעיל את תיקון 113, הוא מיועד לבתי המשפט על כל ערכאותיהם (למעט בית המשפט העליון). לא אצטט שוב הפעם מע"פ 6461/11, **אחמד יאסין נ' מדינת ישראל** (22.01.14).

בית משפט קמא, בגזרו את הדין, אמנם התייחס בקיצור לכך שהמערערת נוהגת שנים רבות ללא עבר וכי הוצג לו חומר, אך עולה מגזר הדין שאת עיקר משקל הענישה הניח בצד הנזקים שנגרמו להולך הרגל, ובהקשר לזה אפנה לפסיקה אף מהעת האחרונה הקובעת שעל-פי סעיף 40' לחוק העונשין ועוד קודם לכך אין אפשרות לטעון מעבר לנאמר לכתב האישום, אלא כאשר הצדדים מקבלים רשות לכך, ולא כך נעשה במקרה זה. ראה ע"פ

4697/10 **עבד אל רחמן ג'רדאת נ' מדינת ישראל** (18.06.15) וכן ע"פ 7159/13, **אמנון ברזילי נ' מדינת ישראל** (16.03.15): "אין מקום לשמוע מפי מי מהצדדים טיעון עובדתי שאינו מבוסס על עובדות כתב האישום ומסמך זה, ורק הוא, מהווה את התשתית העובדתית שעליה ניתן לבסס את גזר הדין (ראו הוראת סעיף 40' (ד) לחוק העונשין)".

צודקת ב"כ המדינה בטיעוניה בפניי היום, שהעובדה שבית משפט קמא לא גזר את הדין על-פי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין ולא התייחס לסעיפיו, אין בה כשלעצמה להצדיק את החזרת התיק לבית משפט קמא לגזור את הדין מחדש, ואין בכוונתי, כמובן, לעשות כן, ואין בו כשלעצמו הצדקה להתערב בעונש.

יחד עם זאת, העובדה שהתביעה, בטיעוניה, טענה לחומרת הפגיעה לקרבן התאונה מעבר למותר לה ומעבר למצוין בכתב האישום, היה לה משקל בגזירת דינה של המערערת.

הנני סבור שבנסיבות שפורטו על אופן גרם התאונה, כאשר המערערת נסעה במהירות נמוכה, כאשר קיימת רשלנות תורמת של הנפגע, כאשר לא ניתן לומר שרשלנותה של המערערת גבוהה בצורה קיצונית וכאשר האיחור בתגובה על-פי דו"ח הבוחן היה 1.14 שניות, הרשלנות שעמדה לפתחה של המערערת אינה גבוהה.

באשר לקריטריון חשוב אחר לגזירת עונש כאשר נגרמת תאונה עם נפגעים, מידת הפגיעה בקרבן גם על-פי המפורט בכתב האישום, אך בוודאי לא כפי שתואר בטיעוני התביעה לעונש.

בנסיבות אלה, הנני סבור שמתחם הענישה, גם בהתחשב בפסיקה הנוהגת ובהתחשב העובדה שפסילת המינימום היא

בין שלושה חודשים לשנה. בנסיבותיה של המעוררת, שהדגש הוא על כך שמדובר בנהגת זהירה הנוהגת שנים ארוכות ללא תאונות דרכים וללא עבירות, בנסיבותיה האישיות - מורה המטפלת באמה ובבתה, ובעיקר, כאמור, הקפדתה על דרך הכלל על חוקי המדינה בכלל ועל חוקי התעבורה בפרט, יש להטיל עליה עונש פסילה ברף הנמוך של המתחם או שואף לכיוונו.

הנני אפוא סובר שבנסיבות תיק זה יש להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא בכל הקשור לפסילה בפועל, והנני מפחית את עונש הפסילה בפועל לארבעה חודשים בלבד.

יתר רכיבי גזר הדין של בית משפט קמא יישארו על כנם.

כפי שקבע בית משפט קמא, המעוררת תפקיד את רישיונה ביום **01.07.15** במזכירות בית המשפט לתעבורה בתל אביב-יפו.

ניתן והודע היום, ח' תמוז התשע"ה,
25/06/2015, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד עלידינופרדויד